

טמא גמור ומטמא ארס וכלים ואוכלין ומשקין ממש כאלו קיבל הטומאה בגדלוהו ואי כיון שסוף טמא גם בגדלוהו איז בהכרח למקדש הרי הוא טמא בהכרח למקדש ומדוע ישתנה דיונו משאר טמא שקיבל הטומאה בגדלוהו ויכנס למקדש ואסור בשביל שהחלתה הטומאה ביה' בקטנות וכו' טמא גם בסיוחו קטן מיגרע גרע [ועשים בחוספי כרש"ש שז' אהרן דינא דיש מהרש"ם דלא מסתבר וכו' ע"ס ולפני"ד הוא דבר מפליא ומתמיה וכנ"ל]. וקצת יש להביא ראיה דא"ל שיהי' חילוק בדבר שסוף בזמן בגדלוהו לבין אם ביה' גם שהחלתה בזמן בגדלוהו או ביה' ההחלתה עוד בזמן הקטנות והוא משים בבא קמא דק"י ע"כ איך חייב בר אבא א"ר יוחנן הסוטן טענה נגד באבירס משלם חטונו כפל דכתיב על כל אבירס אשר יאמר כי הוא זה איחי' ר' אבא בר ממל וכו' (מכא דחני') כי יתן איש אין נתינת קטן כלום (לכשיביע ולחייב כפל) ואין לי אלא שנתנו כשסוף קטן ותבעו כשסוף קטן נחתו כשהוא קטן ותבעו כשהוא גדול מניין (שפסור) ח"ל עד כאלקים יבוא דבר שיהיה עד שחבא נתיב וחיביע שוין כלאחר ואי איתא תיבוי נמי באבירס וכו' עכ"ל בגמ'. וכוונתו בגמ' דכיון דאבירס נמי מחייב כפל אפי' דלא כ"י שם נתיבס הרי דעלמיות הדבר מה שמונו הוא ברשות חבירו מחייב את חבירו כפל בטענה טענה נגד ואע"פ שאין שם נתיבס ואיזי' הריא דנתנו כשהוא קטן ותבעו כשהוא גדול כ"י שאין יכול להחייב מכא הנתיבס דקטנות עכ"י הרי עתה הוא גדול והמתן הרי גם עתה הוא שלו ואיזי' הרי יש עתה מתן שלו ברשות חבירו וראוי שיתחייב כפל כמו באבירס ועשים כרש"י. ואי איתא מאי קוש' כ"י דגדול שבא ממונו לרשות חבירו כמו אבירס מתחייב המחזיק כפל עכ"י נתנו כשהוא קטן דכ"י ההחלתה ביאת ממונו לרשות חבירו עוד כש"י קטן שפיר מיגרע גרע וכו' דגם עתה שסוף גדול ממונו הוא עדיין ברשות חבירו עכ"י כיון שהחלתה בדבר כ"י בעודו קטן שפיר פסור וכו' ה"כ ממש מחלקין בטומאה דאם ביה' החלתה הטומאה בגדלוהו ויכנס למקדש חייב ואילו היבא דכ"י החלתה הטומאה בקטנות אז אפי' דגם בסיוחו גדול הרי הוא טמא עדיין וגדול אחר הטענה זו אז ויכנס למקדש הרי הוא חייב עכ"י הוא שהחלתה טומאתו ביה' עוד בסיוחו קטן מיגרע גרע אפי' דגם עתה בגדלוהו עדיין הוא טמא וכו' כדבר דומה בדומה ממש לכן דב"ק כנ"ל וא"ל דשאי' הך דטומאה דגוסי' הוא מקרא דא"ש וכנ"ל דא"ל בהך דב"ק נמי ס"ל לשו"י דגוסי' הוא לומר כן דהא גם בזה דב"ק מייחתי קראי לייב באבירס דגדול ולפסור בנתיבס דקטן אפי' שהבעו כשהוא גדול ועל כרחך כוונת בגמ' ב"ק כנ"ל דכיון דהא ע"ד הסברא לגמרי לומר דכ"י דכ"י ההחלתה בקטנות מיגרע גרע ע"כ אין לנו לדרוש כחובי' כן וכמוכן [וע' חוס' מיר' דמ"ס ע"כ ד"ס ר' יאשי' דכתבו דאין לכו"ל פסוק ממשעו מבח' סברא ויש לחלק בין אם מוציאין המקרא מפשוטו ממש כנוונת דכ"ס ע"ס לבין ידיו דב"ק כנ"ל דהוא רק דרשא ויש ליישב עוד באופן אחר ואין להאריך בה] ואיזי' גם בזה דערכין אין לנו לדרוש למעט קטן ככ"כ כיון דהא ע"ד הסברא לגמרי לומר דהוא"ל ובי' החלתה הטומאה בקטנות מיגרע גרע וכנ"ל ונ"ק ובאחי רק לכעיר:

כלל טו. אי ריבוי הכמות מבריע האיכות.

הר"ן בפרק בחרח דיומא כ' דעשכ לשחוט עבד משוכן בשבת מלאכצלו נכילה אפי' דשחיטת איסור

קטן בטומאה החמורה מצי' והביא אח"כ ב' שערות דחלו אז שחיטת כלאחר וכנ"ל. ואולם באמת לאו קושי' ה"א חרח דמדברי רש"י כריחוח ב' א' ד"ס והבא אל המקדש טמא וחוס' סנסדרין פי' ב' ד"ס וסבול מוכח דכל כבא למקדש טמא ילפי' כרת רידי' רק מכרת כנ"ל ככחוב בטומאה מה [ומאי דכ"י רש"י בכריחוח שם קרא דמשכן ד' טמא ונכרח ל' דכ"י רש"י רק משום שנאמר חחלכ בפרשט ופיקר כונח חלימוד שלו ודאי הוא רק מצי' אח' מקדש ד' טמא דכ"י בחר כ"י בפרשט וכמבואר להדיא בשבועות פי' דמקרא דמשכן ד' טמא ידעי' רק משכן ולא ביה' עולמים ומקרא דמקדש ד' טמא הוא דילפי' ביה' עולמים ע"ס] ואיזי' כיון דבכרת כנ"ל גופי' מיעט דחמא קטן וכנ"ל איזי' פשוט דלא דוקא בטומאה מה היא בכל הטומאות הוא כן דאם נקמא בקטנות ויכנס אח"כ למקדש בגדלוהו פסור וכו' דפסור בכלטו טומאה בכ"י אשימוש בטומאה דאלי' הרי תיקשי משים שבועות י"ז א' כנ"ל דפריך דל"ל קרא למעט שמיש דבמיתה ח"ל דאיכא כרת דביאה מקדש וכנ"ל ומאי קוש' הרי אינפריך קרא להיבא דנטמא בטומאה החמורה מצי' בקטנותו ושימש בטומאה אזא אחר כך בגדלוהו וכנ"ל. וחו' אפי' יביבא לך דכך דינא דיש מהרש"ם הג"ל טוב רק בטומאה מה אכל לא בטומאות החמורות מטומאה מה עכ"י נ"כ דברי בגמ' יבמות כנ"ל מדוקדקים דאלו כ"י אומר כנון דאיעמי לי' ואייתי' ב"ש כ"י מוכרח איפוא להאריך ולפרש כנון דאיעמי לי' בטומאה החמורה מטומאה מה ולא כ"י יכול לומר סתם דאיעמי לי' כמו שאמר עתה שברי כייט עושין לומר דאירי בכל טומאות ובאמת בטומאה מה וטומאות דקלי' מצי' הרי פסור בכ"י אשימוש בטומאה וכנ"ל ואיזי' כ"י נלך להאריך איפוא ולפרש כנון דאיעמי בטומאה החמורה מצי' ואולי כ"י נלך להאריך ולפרש ג"כ הפעם מדוע נקט דיון רק בטומאה החמורה מצי' דב"ל פירוש טעם כדבר אזי כ"י דברי בגמ' אז כספר החתום ואלו שם ביבמות הרי איננו מקומו של דבר כזה כלל להאריך בו וע"כ שפיר נקט ה"ס ב"ק כנון דאיעמי ב"ש ואיעמי לי' וכיינו דנטמא בשעת הבאה כשערות וכנ"ל דבאופן זה איירי שפיר בכל הטומאות ולא האריך לפרש כלל יותר ח"ס. [ועוד נחשודרתי דהא בבירחא דיבמות שם אמר החחיל ר' חייא לון עומא לכל נאסר כשהתירס במקדש אחרס וכו' ואיזי' על כרחך איירי רק בטומאה מה ובאז טומאות מגע דקלי' מיני' ולא איירי בטומאות היואלות מגוסי' דהא איכא לא כותרו במקדש וכנ"ל ואיזי' קוש' מעיקרא ליחא:]

והנה כן דרשא דשים ערכין כנ"ל לפי' ה"ס מהרש"ם ⁵²³⁴⁵⁶⁷ כנ"ל דרש"י איזי' למעוסי קטן מכרת היבא דנטמא בקטנותו במה ויכנס בגדלוהו למקדש ל"ל דהוא רק לר' יוסי דס"ל בחולין ע"כ ב' וכמנחות כ"ד ב' דמגע ביה' הסתרים מה שדבר טעם בעלמו לאו מגע הוא לענין טומאה עשים אכל לר' מאיר דס"ל בחולין שם דמגע דכ"י חשיב מגע איזי' לדרוש כן כלל שכרי' גם כאן כ"י שהחלתה הטומאה ביה' בקטנות עכ"י בגדלוהו הרי טעם הוא בעלמו וס"ל כאלו ע"כ בגדלוהו בטמא מה אחר דהוא נטמא ממנו וחייב כרת אח"כ על ביאת מקדש ח"ס. ואולם דבריו בזה דיבמות כנ"ל שפיר כנוניס דהא החס אליבא דר' יוסי קאי וכדאמר דקמיפלגי באיסור בת אחת ואליבא דר' יוסי ואיזי' שפיר האריך הש"ס לומר כנון דאיעמי ב"ש ואיעמי לי' וכנ"ל;

והנה ט"ז כן דינא דיש מהרש"ם כנ"ל אם שגוסי' הוא עכ"י הוא דבר מפליא ומתמיה שהרי זה אגדול שקיבל טומאה בקטנותו הרי הוא טמא גם כשהוא גדול שכרי' לענין הטומאה גם קטן מקבל טומאה והוא

בספח יש מ"ט דכרה דכ"א איסור אכילה חמץ ולמד דאכילה ספחים מעכבא גם מלח אכילה ספח במחוקיימח בספח טעם ציפול כרת משא"כ סוכות כרי אין בו מלח טעם טעם כרה ועל כרחך דריבוי כמות עדיף מאיכות וע"כ סוכות דמרוכב מלחו עדיף מספח דאין מרוכב במלח ואש"ס שאלתיו כמנענות ממדות ממלח דסוכות ודו"ק :

(ה) **בש"ס** ספחים פ"ח ב' חמש שנה עירוב עירוב ספחים ונמלך יכלת בלחד מתן כונן ואלאין לבית כשריפס וספורין מלפסוח ספח שני ושס פ"ט א' פריך דניחו מותר בספח ויחנס כל אחד פ"ט ש"ט ח"ט ש"ט ב"ט ה"ז פ"ט ח"ט פ"ט ח"ט כ"י כ"י ז"ט כמות שכול מותר בספח וכו' ומשני דלא מצי למיעבד הכי משום סמיכה דספח לא צ"י סמיכה ואילו מותר צ"י סמיכה (וא"ל לסמוך על ז"ט דשמא פ"ט ח"ט וקעביד עבודת בקדשים). ובחוס' ש"ס ד"ס וכו' נהנו וז"ל וחימא וכו' בשביל סמיכה דלא מעכבא יכנס ליד ספק כרה וז"ל דעוב שידחם ספק כרה בשב ואל חשש ממס שיעטו רובם שלא כהוגן כי כבר רובם פשו פסח עכ"ל. ימוכח דבבירא לכו ז"ל דריבוי כמות מכריע אה באיכות וע"כ ד' עשין דסמיכה עדיפי מחד עשה דכרה דאין למר דכוונתם מפלח דאין אומרים לאדם הפלח כדי שיהיה חביבך וע"כ אין אל השאר לבטל טעם דסמיכה מפלח ספק כרה של אותו שלא טעם בספח עדיין ד"א דא"כ כ"י ראוי לכיות כדון כן גם במעורבות חר בהד ומדדייקי בחוס' לכתוב ח"כ רובם מוכח לסדור דטעמם מפלח דריבוי כמות דסמיכה מכריע באיכות דכרה ח"פ :

(ו) **באבות** (פרק ג') וסב"ל לפי רוב המעשה ופי' כרמזים ש"ס דנתינת מאכ פטמים לדקס אף שנותן בכל פסח רק פרוכס אחת שברס גדול י"תר מאכ נותן לפני אחד בפסח אחת מאכ פרוכות ואש"ס שנתנת מאכ פרוכות כאלהה כ"א הכתפלות גדולס י"תר של נדיבות לב עכ"ז ריבוי הכתפלות עדיף מגדול הכתפלות וכו' הוא בכל המלח. וכו' שאלמו יסב"ל לפי רוב המעשה ולא אמרו לפי גדול המעשה דמשנים מרובים קלים עדיפי ממעשה אחת גדולס עש"כ. ומביאר דריבוי כמות מכריע אה באיכות [ונסי דלפי העטם שנתן כרמזים ז"ל ש"ס בפירושו כ"ס אין רא"י עש"ה עכ"ז לסברת כר"ן הג"ל כרי אין ככרה לפעמו של כרמזים ז"ל רק יש לפרש המשנה בפירושו ולא מעטמי רק מעטמא דסר"ן ז"ל דריבוי כמות עדיף מגדול באיכות וע"כ אמרו וסב"ל לפי רוב המעשה ולא אמרו לפי גידל המעשה ח"פ] :

(ז) **ברש"י** יבמות (ל"ב ב') אהא דאמר"ה כהס לקיברו בין רשעים נמורים כ' ח"ל דתנן בסנהדרין שחי קברוהו היו מחוקקין לב"ד אחד לכרנין ונחנקין ואחד לנסקלין ונשרפין וכו' נמי אש"כ דכ"א לאו מחייבי ב"ד הוא (דאיידי כהס בבטל אשח אה שכיח אחוה אשכ דאלהע"א וטכ"ז חלו עליו חרי איסורי לענין לקוברו וכו') כוא"ל ועבד חרמי קברין ל"י גבי נסקלין ונשרפין עכ"ל. ומבואר דס"ל ז"ל דריבוי כמות שקול באיכות וע"כ חרי איסורי דכיוונו חד כרה ואידך איסור בעלמא חמירי יחד כחד עבירת סקילס או שריפס וכו' כסברת המקשן דמיר מ"ח ב' אשר כהנט לפיל אה א' דס"ל דתרי לאון שקולס כחד כרה וסבור משום כ"י כ"י דיליף ר' ישמעאל חרי לאוי מחד לאו כ"י ד"ס לו ללמוד כרה מלחו וכו"ל :

(ח) **דנה** כעין סברת רש"י יבמות הג"ל מלחמי עוד בחוס' פנסדרין ב' א' דאכא דאמר"ה כהס דסקילס

איסור סקילס ונבילס איסור לאו משום דבאכילה נבילס יעבור על כל כרה וכו' משא"כ שהחפס שהיא רק עבירי אחת וע"כ ריבוי כמותי דלאון מכריע אה כחומר באיכותי דסקילס עכ"כ ז"ל וס"ס טרעיס. וכנני להעיר בסברת אהא מלחמו מקומן בעש"י וס"ס :

(א) **מש"ס** חזיר דמ"ח ע"כ דיליף ש"ס מקרא דחזיר לחוד"י או כ"י לחוד"י ממלח למח מלח ופלוגי כהס ר' ישמעאל ור"ע דר"ע מלח"ך ש"ס מקרא צפ"ע לביבא דסו"א כ"י וחזיר ש"י מותר למלח למ"מ ור"י ס"ל דכיון דאיכא קרא לכיר לחוד"י ולכ"י לחוד"י ע"כ כ"י וסו"א חזיר לא צריך קרא דמס לי חד לאו ומס לי חרי לאוי ופריך כהס דל"י ישמעאל אחוהו (דילפי' מיכס דמ"מ דוחס מילס וססח) ל"ל ומשני סד"א כי שרי רחמנא למ"מ חזיר וכו' דאיסור לאוי הוא אכל מילס וססח דכרה לא יסמא למ"מ קמ"ל עכ"ל בגמ'. ובחוס' ש"ס ד"ס אחוהו ל"ל כחצו ח"ל פ"י דבשלמא רי"ט כיון דצריך קרא לביבא דלית ב"י קדושת כ"י וסו"א חזיר ולא אמר מס לי חד לאו מס לי חרי לאון כ"י אלמריך קרא מיותר דלחוחו שידחם מ"מ טעם דפסח ומילס אש"כ ש"ס כסן כרה אלא לר"י דאין לו חילוק בין חד לאו לשני לאון כ"י סבור נמי דאין לו חילוק ככרה ומשני דבס"א ודאי מורס ר"י דסד"א כי שר"א רחמנא למ"מ חזיר וכו' דאיסור לאו הוא כלומר לית ב"י כרה אכל ססח ומילס דכרה אימא לא יסמא למ"מ קמ"ל עכ"ל. ונלמדי' דמקשן וסחר"ן דחזיר הנ"ל בה"א סברא פלוגי דמקשן ס"ל דריבוי כמות שקול באיכות וע"כ סבור דכי כי"י דלית ל"י ל"י ישמעאל חילוק ריבוי כמות ויליף חרי לאוי מחד לאו כ"י דלית ל"י חילוק באיכות ויש לו ללמוד גם כרה מלחו וסחר"ן ס"ל דאין ריבוי כמות שקול באיכות וע"כ כ"י דילפי' חרי לאוי מחד לאו עכ"ז אין ללמוד כרה מלחו ודו"ק :

(ב) **בש"ס** זבחים פ"ט א' חנן כשלמים קודמין לבכור ^{אשר החכמה מפני שהם עטוין מתן ארבע וסמיכה} ונסכים וחטופס חס ושוק ונגמ' ש"ס ע"כ פריך דלרבה ככור קודם שכן קדושתו מרחם ונאכל לכבדים ומשני אפי"ה מלחו יתירות. עדיפי עכ"ל בגמ'. ומבואר שאף שע"ס קדושת הבכור גדולס יותר מספח כיומה מרחם ונאכל רק לכבדים עכ"ז ריבוי כמות אשר בשלמים מסבב כרבה מלחו כמחוקיימות כס מכריע מעלס איכותיות של בכור ודו"ק :

(ג) **בש"ס** יומא ל"א א' מערכס גדולס קודמת למערכס שני של קטורת מלן דחניא כ"א העולה על מוקדס וגו' זו מערכס גדולס ואש המבב חוקד זו זו מערכס שני של קטורת ואישוך אהא מסחרבא מערכס גדולס עדיפא שכן כפרתס מרוכב (שעלי' מקפיריס כל הקפדות חון מקפורה שביכל) דלרבה מערכס שני עדיפא שכן מכניסין ממנס לפנים (ממנה חוחין גחלים להכניס לביכל להקטיר עליהם קטורת) אפי"ה כפרתס מרוכב עדיפא עכ"ל בגמ'. ומבואר דריבוי כמות דהקפדות שעל מערכס גדולס מכריע מעלס איכותיות דהקפדות הקטורת שעל מערכס שני שכיח מעולס באיכותס יותר מספח כיומה נעשית במקוס כמקודס יותר דכיוונו בביכל ודו"ק :

(ד) **ביומא** ב' ב' פריך דיליף ממילואים אהא דכרגלים דניצטי פריפס שצ"ע וז"ל בגמ' וכ"ס לא דיעין כי מיניבוו א' חג כמלח כוא"ל ופחח צו הכחוב תחלב (שבכל מקוס ככחוב כחכר ראשונה לרגלים) א' חג כסוכות כוא"ל ומרוכב מלחו (בסוכה ולבב וערכס וניסוך המיס. רש"י) עכ"ל בגמ'. וק' דמדוע עדיף סוכות מספח מפלח מרוכב מלחו דלרבה כרי

דסקייל חמורא משריפה מניחנס סקילס למגדף ופודר
מכיס דפושפין יריס בעיקר כחבו סס זל דס קסברי
חיל ואית סייף יוכיח שיתן לאשני פיר סכדחח שפושפין
יריס בעיקר ואפסי שריפה חמורא ממנו וכו' וייל
דסייף (דעכיל) יס ל חומרא אחריתי עמו שמפוס אכר
ושקולן שניס כסקילס ערל :

(ט) **בְּשִׁים** פִּסְחִים מִי אִי בְּמִשְׁנֵה כֶּלֶד מַפְרִישָׁן חֹלֶה
 [מחיה 1234567] כְּעוֹמֵק בְּיָדָיו ר' אֱלִיעֶזֶר אָמַר לֹא חֲקִירָא
 נָה שֶׁסּוּם מִדּוּ שְׂחָאֵס אִלֵּי יוֹשֻׁעַ לֹא זָכוּ חֲמֵן שְׂמַחֲכִין
 מֵלוֹ בְּבִי וְבִי וְכִי וְכִי שֶׁסּוּם מִי אִי מִלְּחָל דְּקִיָּא לֵן
 וְחִיָּה כְּמֵה שְׂחִי בְּמֵה פִּלְגִי רִיָּא וְכִי וְכִי וְכִי רִיָּה
 מִלְּחָל ר' חֵל דְּבִשְׂחָנָה כְּמֵה מִשְׁנֵן לִיכָא לְחֻקְמָא פִּלְטֻחִיהוּ
 לְחֻד דְּרִיָּה נְמִי דְּסִכְרִיָּה לְרִיָּא אִפִּסִּי הִשְׁתָּא נְמִי עוֹבֵר
 מִקּוֹם לֹא מִקּוֹם כָּל מִלְּחָל וְעוֹמֵק לְעֻבֵּד מִלְּ כָּל יִרְחָה
 מִלְּחֻי וְלֹא עוֹמֵק מִשְׁנֵה בְּיָדָיו מִלְּעֻבֵּד מִלְּ לִיָּה כָּל
 מִלְּחָל וְעוֹמֵק מִשְׁנֵה בְּיָדָיו מִלְּעֻבֵּד מִלְּ לִיָּה כָּל
 יָם עוֹד לֹא דְּבִל יִמְאָל וְאִיכּוּ עוֹמֵק מִדְּרִיָּה רִשִּׁי דְּחִי
 שְׂחִיָּה לֹא חֲמִירִי מִחֻד קִיָּם חֹה כְּסִבְרָא לִרְיָן רִיָּבִי
 כְּמִשְׁנֵה מִכְרִיעַ אִחַּי הִאִיכּוּת וְכְּמִשְׁנֵה :

בשם הורונו י"ג א' שפירא יחיד קודמא לכבש
 יחיד (יחיד מבניא חטאח בשאר עבירות
 דבא כבש או שפירא לשפירא קודמא לכבש) והכתי'
 כבש יחיד קודמא לשפירא יחיד אמר אב"י תנאי היא
 מר סבר שפירא עדיפא שכן נחרכחא לול עבוי' ביחיד
 (דכשנח עבוי' יחיד מביא שפירא ולא כבש) ומי'
 כבש עדיפא שכן נחרכחא בללי' (דאליהו ג"כ קריב'
 על המזבח משא"כ בשפירא) ט"כ. הרי כאן פלוגתא דתנאי
 בסברא בהכרח בלוח הקדוש דריבוי דמזבח עדיף וכו'
 פליגי בזה אי עדיף שיאכל המזבח כבש מדבר דאילו
 וזמר או עדיף שיאכל מעט מדבר דאילו נפיש דכא'
 שפירא יש לה מפלה אילוהי' על כבש במה שבשנח
 עבוי' אין בזה הכבש לכפר רק השפיר' לבד היא
 דמכפרת שם ואילו הכבש יש לה מפלה ריבוי הכמות
 שהמזבח אוכל ממנו יותר מזה שאוכל מן השפיר'
 דכבש גם אליה קריב' משא"כ בשפירא וברי' ו'
 פלוגתא בסברא כר"ן כ"ל אי ריבוי הכמות מכדיע את'
 דאילוהי' וכוונת דר"ק :

(מו) **מצינו** עוד שלגנחא דומס ללגנחא דכוריות
 בגיל וכו' וזוהא כ"ס ב' דמחתי' שם
 חגי סדר בקרבנא איברי חמיר כראש וכו' חסלס וחמיר
 שחי' הדיס כו' פ"ט ובגמ' שם מייחי' ברייחא דריס"ג
 ואמר דרך פיליו' כ"י קרב כו' כראש וכו' חסלס וכו' גרס
 כו' אמר רבא בין חסלס רידן ובין ר' יוסי בחר פיליח
 דכשרא חלי' (אבר המשובח בבשר קרב חסלס) מר
 חיל בחר איברא דכשרא ומר חיל בחר שומנא דכשרא
 שריל גמ'. סי' דחמא דמחתי' הוי' אחר פילי' גרל סאכריס
 ור"י

(יב) **בש"ע** זיית ס' ה' ספיק' מ' קודם שיערך יטין
בחלמי הליזית אם הם כשירים כדי שלא
יבדק לבטל ע"כ. מ' דמסוס מבטל מלות זיית לא בייט
חושטין דמוקטין לחזקה ורק משום חומר לא חשא
דברכה לבטל מחמרי ע"ש במנינים. וכנה אם אין
הליזית כשירים כדי הוא עובר על לא חשא ע"י בדברכה
לבטל רק סמס אחא ואלט ביטול מ"ס דליזית כדי הוא
מבטל בכל רגע ורגע שהוא לבטל בשליח ומוכח דעבירה
חמורה בקריע סמס אחא עדיפא מקולא בשואית בכל
רגע [ע' ביטול דק' ז' מ"ב דביטול זיית הוא עבירה
שואית] ואין קריע ע"ז מ"כ דעירובין בטכר בלוח
הקדוש דלאט כן דעירובין דלין ש"ס דחילוק שכן
שואית לבין קריע מפליג בנדון דהם כלי דהקריע
באחד כדי הוא חמור בפעולתו ג"כ מן השואית הפחיתים

ור"י הולך אחר עילוי שומן האיברים ע"ש ברש"י וה"ז פלוגתא דומה להך דסוריות אי בחר כמות אולי ועדיף שיאכל המזבח אחר גדול בכמות אעפ"י שהוא כחוש לו בחר איכות אולי ומוטב שיאכל אחר קטן בכמות המשבחה מפאה שומנו:

מזו) מצינו עוד פלוגתא האם בחירות ס"א מ"א אין מבטלין יין של חרומה מפני שהוא ממעיטו ר"י יסורס מחיר מפני שהוא משבחו ע"כ וכ"ז פלוגתא חז' ג"כ דתיק פ"ל דעדיף שחייב החרומה מרוב בכמות אע"פ דאיננה משבחה כל כך וחשיב כבישול משיב מיעוט מפאה שממטט את הכמות אע"פ דהמטט הנשאר משבחה יותר מ"ן ור"י פ"ל לביטול דבחר איכות אולי ושבח האיכותי משלים חסרון בכמותו ולא חשיב כבישול מיעוט. וביחוד דמי כך דחרומה לכת דיומא והוריות כ"ל דנפסמח דף ע"ב ב' מוכח דאכילה חרומה קרוי עבודת ונאכילה קדשים חשיבא עשה וא"כ לפמ"ש בהוריות במ"א דאכילה קדשים דכונים כאכילה מזבח נחשבת כיון דכונים משלחן גבוה הוא דקזי וסארכתי שם ז"ל [וכתבתי שם דגם בחרומה כונים משלחן גבוה קזי ואכ"מ] וא"כ כך פלוגתא דחרומות אי עדיף שיאכל כונים הרבה מן החרומה בכמות או יאכלו ממנה מעט משבחה באיכות כרי הוא **משם כהן** פלוגתא דיומא ודאוריות כ"ל דפליגי הכי לענין אכילה מזבח וכו' 1234567

יו) נודעת דעת כר"ה סוגא בשבולי הלוקט המזבח במ"א ס"י חמ"ו דעשה דרכים דמי ל"ח אע"פ דא"ז בעידנא ע"ש. וגרסא כעמ"ש פסמ"ש האחרונים דהא דבטי' בעידנא דרחי"ת עשה ל"ח כ"י רק בסתם ל"ח דחמורס מעשה כמבואר ביבמות ז' אי אלא דנשיב דעדליה מכלאים בל"ח וע"כ דומיא דסתם משא"כ סיכא דהאסור הכדחס הוא קל מן העשה הכדחס וה"ו כדח"י מסבירא לו דוחס שפיר אע"פ דא"ז בעידנא. ונפ"ז ג' דעשה דרכים דרכים יקיימו העשה ואלו כלאו יעבור רק אדם אחד וכידון דפיקות הגל דריח שם דיעבור רק האחד המפקח ואלו מלח חקיעה חקיקים מרכים כשומעים וע"כ נבי דלאו חמור מעשה עכ"ז ריבוי הכמות דעשין שכל אחד מן הכרים מקיים מיט וברי מתקיימים אפוא מלח עשה רבים ע"כ מכריע זה את החומר האיכותי דלאו וחסדי כעשין עדיין מן כלאו הכדחס וכו' הדמי מסבירא וע"כ לא בעינן בעידנא ח"פ:

ורע דמחלוקת החוס' וסבירא דהעדה [וכובא] לעיל כלל י"ב אוח ה' אי עשה דוחס ב' לאוין י"ג ג"כ דחלו' בספק כ"ל אי ריבוי הכמות מכריע את האיכות וזה לפמ"ש הרמב"ן טכ"ח ס' יחור [וכובא] דבריו ג"כ לעיל שם] דהא דעדליה הוא משום דעשה עדיפא מליה ע"ש וא"כ ספוגתא אי עשה דוחס ב' לאוין מובן ממילא דכא אי ריבוי הכמות דלאוין מכריע את העדיפות האיכותי דעשה ח"פ:

יח) שמעתי אומרים שם שח"ירא אברהם באומרו וסבירא דח"י ואותך יחיו אע"פ ששפיות דמים אסור לביי כמו איז ביינו משום דשפיות דמים יח"י רק סמך אחת משא"כ אם לא יסבירא חס"י כל ב"א וביא"ש באיסור אשה איש וע"כ אם לא יוכל להתגרר על יצ"ר עכ"פ יבחרו להם לעבור פעם אחת מלעבור הרבה פעמים ע"כ שמעתי. והאם אם כנים כדברים י' מה ראי' דריבוי הכמות מכריע את האיכות דהא שפיות דמים עגשו בסייף וא"א בחנק וא"כ כרי איסור איז קל ועל כרחך דריבוי הכמות מכריע את האיכות. ואולם זהו רק לדין אבל לריש דס"ל בסנהדרין

מ"ע ב' דחנק חמור מסייף אדרבה איז חמור וחו דנבי ב"י בל"א שיהיה שוין דכל ח' מלח שלכן כולם עושין בסייף וכמבואר בסנהדרין. ואולם לפי מה דלביטי' שם בסנהדרין דף ע"ד ע"ב אי ב"י מלח על קידוש השם ע"ש ודעת החוס' שם ע"כ אי דנפסמח דאין מלח [וכן פסק הרמב"ם ז"ל ב"ה מלכים פ' י"ב] איז טוב שפיות דמים חמור לגבי יוחר מכל השאר מלח של חס שבשפיות דמים פשיטא דגם ב"י כ"י ב"ה ואל יעבור שרי בסנהדרין שם דף ע"ד ע"א ובפסחים כ"ח א' יליף נערה המאורס דכ"י ב"ה ואל יעבור מדכחיב ב' כאשר יקום איש על רעכו ורלחי נפש בן כדבר הכהן הקדוש נערה המאורס לר"ח מה רוח יכרע ואל יעבור כ"י ופירך רוח גוסי' מגיל ומשי סבירא הוא דמלי חיה דרמא לידך כומק פטי דלמא דמא דכסא נכרא כומק פטי ע"ש. וא"כ כיון דשפיות דמים סבירא חילונית היא הא ריכרע כ"י איז גם ב"י כ"י ב"י ב"ה ואל יעבור משא"כ ע"ז ונ"ל עריות דהך מגז"כ היא ריכרע ע"כ שפיר אין ב"י מלח ע"ז דכל החוס' לישאל ניתב ונ"ל לעכ"פ וא"כ נמלא דשפיות דמים חמור לגבי ב"י מעילי עריות דש"ד כ"י ב"ה ואל יעבור משא"כ נ"ש [ויש עוד חיתרא בש"ד על שאר עבירות ב"י דש"ד הוא מחייב ע"י שלח מנהיב דשוק"ד דם האדם נאדם כ"י ע"י אדם כמבואר בב"י ואלו בשאר עבירות גם ב"י אחר' אשגריע כמבואר בפירוש דרכים ומכ גם ב"י ודאי אחר' ב' דאשגריע דלא מלח זה נהנה זה מחייב] וא"כ טוב שפיר קמה ראי' כ"ל דריבוי הכמות מכריע את האיכות:

יט) עייין מנחות מ"ב א' ובזבחים ז' ב' דמיבטי ל"י חזיר ומקורס אחר מהם קידש ע"ש ו"ל ג"כ דחלי' בסב"ל אי ריבוי הכמות מכריע את האיכות דמעלה חזיר כ"י מעלה כמותי ומקדש מעלה איכותי וד"ק. ואולם י"ל דחזיר אין מעלהו על האיכו חזיר בשביר סיוח הרבה עשמים יוחר מהאיכו חזיר שם רק מעלה כמותי כי אם מעלה הקביות וכן כ"י מעלה עלמותי היא כמו מעלה שקרבן קבוע לו זמן דוחה שבה וטומאה וע"כ קרבן אשר יש לו זמנים הרבה קבועים קדוש בעלמותו יוחר וס"א מעלה איכותי ד"ק. וזהו יוצט דברי רמ"ז זבחים ז' א' דבטי למיפסח כ"ח דמקדש קורס לחזיר מהא דמעלה ואשם קודמין לשלמים ואש"כ דשלמים חזירי [שכן מצינ' יוחר מחטאת ואשם] אחר רבא מלוי קאמרה [שלין חזירותו חובס אלא שהוא מלוי יוחר מחזירו] חזיר קא מבטי' לן מלוי לא קמבטי' לן עכ"ל רמ"ז. והכונה דמלוי כיון שאין זמנו קבוע ע"כ מה שהוא מלוי ושכ"ח יוחר מן האיכו מלוי איז זהו ש"ב רק מעלה כמותי מפאה ריבוי וזהו ס"ל בפשיטא דאין הכמות מכריע את האיכות וע"כ שפיר מקדש עדיף ממלוי. ולפי' אדרבא יח"י כדמות ראי' מנ"ה הגיל דאין ריבוי הכמות מכריע את האיכות. ואולם למאי דמסיק שם ואיבע"א מילכ לגבי פסח כחזיר דמיא ע"ש ופנ"ש כואיל ומלוי ביוחר ע"ש מוכח איפכא דריבוי הכמות מכריע את האיכות אלא דבטי' ש"כ ריבוי גדול ביוחר ד"ק:

כ) י"ש לדיקדק מהא דקיי"ל בכל התורה דיעבור ואל יכרע וב"י עבירות ע"ז כ"י קיי"ל דריכרע ואל יעבור ועל כרחך כעמ"ש משום דכ"י דכ"י חמירי פטי וא"כ אי ניתא דריבוי הכמות מכריע את האיכות איז בהכרח יש מספר דאם יאנסו לעבור כך וכך עשמים אלאחר משא"כ עבירות או יח"י זה שקול כמו סמך אחד על ע"ז או ג"כ כ"י ובאמת כ"י לא מליט כח גדול כלל ומסתמית כאלכס משמע דבשאר עבירות אפי' יאנסו לעבור

כתקן ואי אדרבא יש ראי' לסיפור דאין ריבוי הכמות מכריע וכו' ובהאי רק להסיר :

(בד) **יש** לדקדק דקיום ב' מלות שלא כתקן עדיפא מקיום אחת כחקנס מהא דקיייל ביבמות כיו אי רבי' לחיות שנפלו לפני ב' יבמין שחיסן חוללות ולא עתיבתות מחששא דדילמא אדמייבס חד מייה אידך וקבעלס מלוא יבמין (דהשני' חס' אחת) אשכא אל המייבס ואחות אשכא סטורס מחליט וימיוס) ע"ש. והכא בבכורות (י"ג א') במשנא מבוחר דמלוא יבוס קודמת למלוא חליטא וע"ש ביבמות כ"א א' גמ' דחליטא במקום יבוס לאו מלוא היא כלל ועכ"ז אמרי' דמוטב שיחלו שחיסן וחקיימו איפוא ב' המלות שלא כתקן משחייבס סאחת וחקייס ואח המלוא סאחת כחקנס אלא דיש ספק שמא לא חקייס השני' כלל דדילמא אדמייבס חד מייה אידך וכו' ואי מסורס בזה לכאורה רבי' מלוא שלא כתקן עדיפי מאחת כחקנס ועוד יחד מה דאפי' כינא דלא חתבטל השני' בודאי אס יעשה סאחת כחקנה ויש רק ספק ביטול השני' גיב מוטב שיקייס שחיסן שלא כתקן וכו' ויש לדמות ולומר דשאני סהס דאס מייבס סאחת כרי סוא מדחס בזה מלוא יבוס השני' על ידי מעשכו בידים שברי רק ע"י יבוס הראשונה נעשית השני' אחת אשכא ונאסרה לו וע"כ זה שפיר אסור לו להדחות מלוא השני' בידים ע"י מעשה המלוא סאחת ואין ראי' משכ' לבינא דאין מדחס השני' בידים ע"י קיום סאחת ומאלי' השני' היא דמתבטלת מפאח שאין מקיימס וה"ז רק ביטול בשואיח לא דחי' בידים וע"כ בכ"כ שפיר אפשר דרשאי' לעשות אחת כחקנס אפי' שעיכ חתבטל השני' מאלי' ודריק סתם :

(בה) **בשנים** פסחים ס' א' איחמר היו ישראל מחלה טורחין ומחלס עמאין אמר רב מעמאין אחד מכן בשך (כדי שיכ' רוב יביר עמאין ועשו כולם בטומאס ולא יכ' קרבן לביר חלוק) וכו' ועולא אמר משלחין אחד מכן לדרך רחוקה ויטמאנו בשך קסבר שוחטין חורקין על עמא שרץ ויטמאנו במה מדחו אחס מחגיגתו סהסא נמי מדחו אחס מפסחו איפשר דעביד בשני וכו' ובהוס' שס ד"ס אחס כחבו דאס משלחין אותו לדרך רחוקה אין יכול לבינא מחגיגתו בייט כיון שכוא חוק לתחוס ורק מוכרח לבינאו בימי החטומין עשיה. וכתבתי שס בחידושי דיש לדקדק מה דמוטב לקייס ב' מלות שלא בזמן העיקרי מלקייס סאחת בזמנא וסנני' חובטל לגמרי דכא היג אס יעמאוס במה חובטל כהניגס לגמרי וחס הסכס יציא בזמנו בערב פסח ואס משלחין אותו לדרך רחוקה אזי יציא פסחו בשני ותגיגתו בימי החטומין ואיכ' כרי יציאס גס שחיסס שלא בזמנא בעיקרי [ויש לדמות דאס יציא פסחו בשני אלא עד חסרון זמן בעיקרי יש לו מעלה הטכרס דאס יעמאוס במה ויציאנו בראשון כרי יציאנו בטומאס וקיייל דטומאס רק דחי' בצבור וחיציבא בטומאס חסרון וסיסול ע' רש"י פסחים פ"ד ב' ד"ס סאי פסול סוא עשיה. ואולם לעומת חסרון הטומאס יש לו מעלה קרבן לביר אס יציאנו בראשון כיון דמביא אותו עס לביר ונא בכנוסיה משאיכ' אס יציאנו בשני סוא רק קרבן יחיד וסארכתי שס בחידושי לביר אי מאלו המעלות מכריעות ואכ"מ]. ועריס אס כניס הדברים דקיום ב' מלות שלא בזמן העיקרי עדיפי מקיום אחת בזמנא בעיקרי וסנני' חובטל לגמרי אזי יש כדמות ראי' מה לספק שלנו דבי' מלוא שלא כתקן עדיפי מאחת כחקנס :

(בו) **המניא** ס' ר"א סקיא כינא בשס סס' חסידים דמי שיש לו חזן ב' סעודות לשבח ואס יחלקם ל' לא יכ' לכל סעודה כדי שביטע מוטב שיאכל ב'

מהס פעמים יטביר ואל יסרג ושאיך גבול כלל בדבר [ובכדוני שכן מסורס כס' מטכס רוקס על כרמביס סלכות יסודי כמורס שאין גבול בדבר ואיט כמח לפני לפיין ב'] ואי על כרחך דאין ריבוי הכמות מכריע אח האיכות ודריק :

(כא) **ביבמות** (דף י"ד א') יש שס פלוגתא אי עשו ב"ש כדבריהם או לא עשו וכו' רמ"ד לא עשו משום דביב' רובא ומיד עשו אמר דבי' אולי' נחר רובא כינא דבי' כדדי נינכו ככא ב"ש מחדדי עפי ע"ש. וכרי זו פלוגתא לפנין דעוה בני אדם אס סאיכות כס מכריע אח ריבוי הכמות או לסיפור דמיד עשו סיל דבי' דבי' רוב כמות עכ"ז כיון דבי' מחדדי עפי מכריע מעלס איכותיה רחידוד שכלס אח רוב הכמות דבי' ומיד דלא עשו סיל לסיפור דרוב הכמות מכריע וכו' ומזבן :

(כב) **ביומא** פ"ב א' אמרס תורה חלל עליו שבת אחת כדי שיטמור שבתות כרבה וכו' ואף דנשמירת שבתות כרבה כרי יקייס רק כרבה פעמים עשין דבוס השביעי שבתות אכור ושמור ולאין דלא חעשה כל מלאכס ואי ודאי דחילול שבת דבסקינס פסס אחס חמור מכל אחד מספרסיס כיל [ואפי' דקיום לאו דליח כל מלאכס סוא גיב קיום לאו דסקילס עכ"ז לגבי סקייס כרי אין ללאו דסקילס מעלס יתירס משאר לאו דעלמא דסמניסס מעשיית מלאכס כעבת כרי סוא עבודה לו יח' בערך אחד בשואיח כמניסס מאכילת נבילס ולפעמים ש-מניסס מאכילת נבילס סוא עבודה יחד מן כמניסס מלאכס ופנין אס יצרו חקפו יחד לאכילת נבילס מלעשיית מלאכס ורק כעבירי על לאו דליח כל מלאכס סוא דחמורס מעבירי על שאר לאו מפאח שעבירי זו עונשס סקילס משאיכ' בשאר ל' כלל סקייס דליח כל מלאכס סוא לקיום שאר לאין ומזבן כעשיעות ואיכ' שפיר חילול שבת אחד דכא עבירת סקילס כרי ודאי דבר גדול סוא באיכות יחד מקיום כל אחד מפרסיס הנזכריס דכיינו עשין דבוס השביעי שבתות אכור ושמור ולאין דליח כל מלאכס] ^{לפי' חתבטל} ועל כרחך דריק ריבוי הכמות בזה מכריע אח האיכות ח"פ וברור כס"ד :

(כג) **יש** להסחפק אס יש לאדם לקייס שחי מלוא ואין ביכולתו רק או לעשות שחיסס שלא כתקן או לעשות אחת כחקנה וסנני' חיבטל לגמרי מה עדיף בזה [וע' ש"ע אורח ס' א' סוב משכ' בכוונה מכרבות שלא בכוונה יש לחלק בין שלא בכוונה לשלא כתקן ושעו] ולכאורה סדבר חלי' בסגרת כרין כיל אי ריבוי הכמות מכריע אח סאיכות דאי נימא דמכריע וכו' אזי ב' מלות שלא כתקן עדיפי מאחת כחקנס ואי אין מכריע וכו' אזי יל דאחת כחקנס עדיפא מב' שלא כתקן וראוי שיקייס אחס כחקנס וסנני' חובטל ואס סאחס חמורס וסאחת קלס יקייס סחמורס ויבטל סקלס ואס שחיסן שוות אזי כעמירה ביר סאדס לבחור אחס מכס שירלס. ואס כניס הדברים ככס יש גס מה ראי' לכאורה לסברת כרין כיל חס מהא דגרסי' בזמנות מ"ס א' חיר ואיפסס לסר ואיפסס לאל יעשה מנחס וגר' איר שמעון ובי מדח פריס ואליס אחס סוא אלא שאס כ' לכן פריס מרוביס ולא הי' להס כסכיס וכו' עכיל כמ'. ונסכיו ואל יקרבו כולן בלא כסכיס וכו' עכיל כמ'. ומזכר דלעי קרא סיא דסקרבת פריס מרוביס בלא כסכיס עדיף מסקרבת פיר אחד ונסכיו וסייט כסברת דקייס ב' מלות שלא כתקן עדיף מקיום אחס כחקנס ואיכ' כרי יש ראי' מה לכאורה לסברת כרין כיל. ואלס יש לדמות ולומר דאדרבא סהסא דכחי קרא ילפי' מהסס דקיום מלוא אחס כחקנס עדיפא מקיום ב' שלא

ב' סעודות לשבעה ושלשים חובטל לגמרי ע"ש ונזכר דקיום מועט מלח כחקקן עדיף מכרוב של חקקן ויש לדחות דשם טעמא אחרינא איז ב' משום דסעודת שלשים מקליין זה סעי מנב' סעודות הראשונות ע"ש בש"ע סעיף כ' ואדרבה מרנקת כס"ח דין זה בא"ח יש לו ב' לשבעה וגי' שלא לשבעה ולא נקט ל"י כיכל ד"ש לו רק מזון סעודה אחת לשבעה ואם יחלקה לז' יס"י לו שחיסם שלא לשבעה דמוכח שיכלל האמה לשבעה וסגני' חובטל לגמרי איז מוכח לסיפור דבעלמא עדיף קיום ב' שלא כחקקן מאמה כחקקת ודין דס"ח כיכל הוא רק מפאה קולא דסעודת ג' וכיכל ויש לדחות נס אחרי החכמה זכ ובאחי רק לסעיר :

כלל שו אי ריבוי הזמן אי מכריע האיכות.

בכלל הקדוש ביארנו אי ריבוי הכמות מכריע אחת באיכות וסב אבאר בעזכ"י אי ריבוי הזמן מכריע אחת באיכות ביינו אם יש איסור חמור ויש איסור אחר קל ממנו אלא ד"ש לו מעלה על החמור בענין הזמן שסאיסור החמור אין שוכס כל כך זמן כמו סאיסור הקל כי מינייכו חשוב חמור טפי. וכנס כך דמנחות (מ"ט א') ונחמ"ס (י' ב') דבטי חדיר ומקדש כי מינייכו עדיף לכאורה הוא כספק שלנו דמקדש יש לו מעלה איכותית עלמחות וחדיר יש לו מעלה ריבוי הזמן שטוב בנמיס מרובים יותר מן המקדש שאינו חדיר כמוכו. ואם כי בכלל הקדוש סבאחי כך איבע"י לענין ריבוי הכמות אי מכריע אחת באיכות ע"כ נס דבדרינו פס י"ל דלא חשוב סס ריבוי הכמות כי ריבוי הזמן ובכלל הקדוש בעלמא נסחסקנו בזה וכנס מלכד כך איבע"י יש לו לסעיר עוד בענין זה אי ריבוי הזמן מכריע וכו' מאחרו מקומן בעזכ"י וסס :

א) מ"ש נזיר מ"ז א' במשנה דפליגי ר' אליעזר וחכמים בכ"ג וזיר שפגעו במח מלכס דריא ס"ל דיטמא כ"ג ואל יטמא נזיר לפי שסמיר מביא קרבן על טומאתו וזה מעלה איכותית עלמחות וחכמים ס"ל דיטמא נזיר ואל יטמא כ"ג לפי שכי קדושתו קדושת עולם וזה מעלה ריבוי הזמן ע"כ. סרי דפליגי ר"א ורבנן בזה אי ריבוי הזמן עדיף או מעלה עלמחות עדיפא :

ב) ב"ש שבעות פ"ז ב' חניא ר"א אומר אם נאמר משכן (לענין איסור קניסח עמאים) למס נאמר מקדש ואם נאמר מקדש למס נאמר משכן אי"ל נאמר משכן ולא נאמר מקדש בייחי אומר על משכן יסא חייב סכרי משוח בשמן כמשחח ועל מקדש לא יכא חייב ואם נאמר מקדש ולא נאמר משכן בייחי אומר על מקדש יסא חייב סכרי קדושתו קדושת עולם ועל משכן לא יכא חייב לכך נאמר משכן לכך נאמר מקדש עכ"ל כנ"ל. ומבאר דמשכן יש לו מעלה איכותית עלמחות דקדושתו עומס טפי מפאה כיוחו משוח בשמן כמשחח יא"ל המקדש אין לו מעלה עלמחות האת ורק יש לו מעלה ריבוי הזמן דקדושתו קדושת עולם וס"ז דומס לכ"ג וזיר ד"ש לחיר מעלה עלמחות במס שמיא קרבן על טומאתו וזהו דומ"י דמשכן וסכ"ג יש לו מעלה קדושת עולם דומ"י דמקדש ואיז חיקקי קלח בין לריא ובין לרבנן דמזיר כיכל דז"ל חרי קר"י דשבעות כיכל למשכן ולמקדש ניכחוב חד מינייכו מר כדא"ח ל"י ומר כדא"ח ל"י ונילף אידך מיניס וכמוכ. וביותר יוקסח לפי ספסריס דגריס סס בשבעות רבי אליעזר ולא ר' אליעזר ע"ש בחודיס קדושתו דאיז קשיא

ד"ר אליעזר אדרי אליעזר וז"ל דאציג דס"ל לריא לז"י האמה דמעלה עלמחות עדיפא מקדושת עולם עכ"ז מודס דאסער לפעוה ולסכור כסיפוך ג"כ דקדושת טי"ס עדיף וע"כ ספיר לרי"ן קר"ל לכ"י ואדרבס לפי גירסא זלח דגריס' בשבעות סס ר' אליעזר יחייב בזה בא דבש"ס מועד קמן ד"ט ע"א איחא אכא דעכו ישראל מינוך בית ראשון ביוסי' ח"ל כנ"ל מאי דרוס (מס דרשו לסחיר איסור יוכ"כ בשביל כחיטוך) אמרו ק"ו ומס משכן שאין קדושתו קדושת עולם וקרבן יחיד דימה שבה דאיסור סקילס (כחיטוך של דקרבנות כנשיאים סיחידים דחס שבת) מקדש דקדושתו קדושת עולם וקרבן לבור ויוסי' דעטס כרת לא כ"ס וכו' עכ"ל כנ"ל. וז"ל דכא יש סברא למר לסיפור ג"כ דמס למשכן שכן משוח בשמן כמשחח האמר במקדש וכו' וכסוגי' דבנשיא כיכל דחשיב זכ לפעדיפות דמשכן על מקדש ואם די"ל דכ"י ד"ס למשכן עדיפות חד דמשוח וכו' עכ"ז סרי כך מעלה דמקדש נפישין ושפיר עכ"י ק"ו ממשכן אלקדש עכ"ז יוקסח דכל כי האי עוגא כיכל לס"ס לפדוסי וכדרך כנ"ל מלכס דפריך בנכ"ג אדרבס פלוגי חמור ומשני כך נפישין [ע"י יצמח ד"ט ע"כ יכנס רבות בש"ס] ואולס לפי כנירסא כיכל דגריס' בשביעות סס ר' אליעזר יחא דרק ר"א לסממי דס"ל בנזיר סס דמיר עדיף מכ"ג מפאה כמעלה עלמחות דמביא קרבן על טומאתו אציג דכ"ג קדושתו קדושת עולם על כן ספיר אמר ג"כ בסק דשבעות ד"ס סברא דמשכן עדיף דמקדש מפאה כמעלה עלמחות דמשוח וכו' אציג דמקדש קדושתו קדושת עולם מפא"ס לדין דק"י"ל כרבנן דריא בנזיר סס ואיז סצירא ל"ן לפי האמה דקדושת עולם עדיף כמעלה עלמחות וע"כ ספיר לפי האמה מעלה קדושת עולם דמקדש עדיף דמשחל משוח וכו' דמשכן וע"כ ספיר אמר"י בסק דמנינכ לפי סכלס דמקדש עדיף דמשכן מפאה כקדושת עולם ואציג דמשכן משוח וכו' ושפיר לא הולך כס"ס נפרס כא דכך נפישין כיון שאין לורך בזה רק לריא לחיד ילא לפי סכלס דק"י"ל כרבנן דריא ודרי' ובאחי רק נסעיר :

ג) בכתובות ל"ד ב' אמר רבס נגד יפנח בשבס פסור כו' יאמר רבס כו' נגד יפנח במחחרת פסור כו' ולריכא דלי אשמי"י שבה דליסירי איסור עולם אבל מחחרת דליסיר ששכ אימא לא ואי אשמי"י מחחרת דמחחרת זו סחרתו אבל שבה דבטי סחרת אימא לא קמ"ל עכ"ל כנ"ל. וכנס כך דליסיר עולם דומס לכך דקדושת עולם דכ"ג ומקדש וסא דמחחרת א"ל סחרתא היא חומר עלמחי דמחחרת על שבה כמעלה נזיר על כ"ג ומשכן על מקדש וכמוכ ואיז מבואר נס בזה ד"ס לססחסק באלו ב' כמעלות כי מינייכו עדיפא טפי ושמשוס כן הולך רבס לאשמי"י תרויכו :

ד) ע"י ברכות (ד"א ע"ב) פלגתא לענין ברכה אכבס רבס אי אכבס עולם עדיף או אכבס רבס עש"ס וכו' דומס ג"כ לכך דמזיר ושבעות וכחכות כיכל דמספקין אי דבר עולמי עדיף מדבר זמני הגדול באיכות בזמן מליאותו וכנ"ל :

ה) ביבמות פ"ה א' מייתי חרי קר"י למחוסר כסורים דזב ודיוולרת שאסורין בקדשים ח"ל כנ"ל וזריכי דלי כי רחמנא יולדת משוס דמריבס טומאחס (כמוניס יוס) אבל זכ אימא לא ולי כי רחמנא בוז דלא סחר מכללו אבל יולדת (רכוחרס מכללס שרואה דס וסכורס לבעלס) אימא לא לריכא עכ"ל כנ"ל. סנס נס בזה מבואר ד"ס לססחסק באלו ב' כמעלות ביינו מעלה ריבוי הזמן ככך דיוולדת שפומאחס שוכס פ' יוס ומעלה